

KRATKE VSEBINE

LJUBEZNIŠKA SKUŠNJA

Nekega dne iz študentskih let sem se v pozni noči pijan kot le kaj vračal na dom. Ulice so bile izpraznjene ljudi, le svetilke so na vogalih svetile, bivši dež pa je dal tlaku bleščečo podobo. Ker sem bil mnogo popil, sem se moral tesno hišnih zidov držati, se jih oprijemati od časa do časa, da nisel pal.

Bila je najbolj pozna ura tistega dne in vsi ljudje so spali, nobeno okno ni bilo razsvetljeno. Jaz sem se počasi opotekal in včasih sem zastal in se zazrl v nebo ali v hiše, a zakaj, ne vem.

Tedaj sem zagledal pritlično okno neke hiše, kako je bilo s šibko svetlobo osvetljeno. Kar iz nagona sem šel proti njemu in nekaj korakov pred njim obstal. V oknu sem videl prekrasno dekle, kako sedi v beli, prosojni spalni srajci na postelji in si razčesava dolge rujave lase. Iz ustnic sem ji spoznal, da nekaj prepeva sebi. Jaz sem strmel v to neresnično lepoto in ničesar nisem mogel dojeti. V ustnicah je držalo zlato sponko na tako brezbrizni ali dražeči način, da me je val razburjene krvi zamajal.

Tedaj sem v svoji pijanski neumnosti šel trkat na njeno okenško steklo. To pa mi je bila usodna napaka, kajti steklo se je v hipu razdrobilo v tisoče drobcev, se sesulo in vakuum je s tako silo vdrl v sobico, da se je dekle razbilo ob njeni lastni steni in potem brez sleherne oblike, kakor oblak ležalo nad tlemi.

VMES

Nikoli si ne bi mislil, da lahko en človek tako vpliva na to, kako ti življenje poteka v samih čudaških podrobnostih.

Nekoč sem šel obiskat brata, ki je bil gozdni čuvaj in je imel majhno gozdno kolibo na robu srednje velikega smrekovega gozda. Najprej me je pot vodila sredi lepih pašnikov, po katerih so hodile ovce in jedle. Sonce je sijalo, nekaj oblakov je bilo in vse je potekalo po običajnih zakonih življenja. Tedaj pa, ko sem zavil med prve smreke gozda, se mi nasproti prikrade neki možak, ki mi začne groziti z dolgim ukrivljenim nožem. Previdno se ustavim na razdalji desetih metrov in premišlujem, kaj se bo zgodilo. On kar naprej maha s pipcem in me ledeno gleda ter se mi počasi bliža. Jaz se odmaknem za dva koraka, on se zopet za dva primakne. Najbolj me muči, da nimam nič denarja s sabo, da bi mu ga dal. Tedaj mi pri zadenjskem pomikanju neko drevesno steblo zastavi pot, da ni-